

FANT MI PIŠE SLABO POEZIJO

Ž sedi na zofi in bere knjigo z znanim naslovom – denimo Vojna in mir: Kar precej dolgo sem bila tiho, zdaj pa je moja težava že tako huda, da se mi zdi, da se mi bo sčasoma zmešalo. Stara sem 25 let, absolventka primerjalne književnosti tik pred diplomo. Lani spomladi sem na prijateljičini zabavi za rojstni dan spoznala prijaznega, tri leta mlajšega fanta, avtomehanika. Res je dober človek, prijazen in empatičen, tudi seks je čudovit, toda... Pred približno dvema mesecema sem mu omenila, kako romantično se mi zdi, če fant dekletu piše pesmi. Mojo izjavo je vzel zelo resno. Od tedaj me vsako jutro poleg zajtrka čaka rdeča vrtnica, nanjo pa je s pentljo pripet list papirja s pesmijo.

Vstopi Moški, v rokah nese pladenj z zajtrkom.

Ž nadaljuje: Problem je v tem, da so pesmi strašno slabe, brez tehtnega metruma, s čudnimi, neumnimi rimami, kar nekaj. Čisto sem že obupana, ker fant pričakuje, da bom vesela in zadovoljna...

Moški položi pladenj na mizico poleg zofe.

Ž: (ne najbolj navdušeno) O, mam spet rožico na krožniku...

M: Bianka, js te mam tolik rad...

Ž: Hvala, lubi. Jaz tud tebe.

Premor.

M: A ne boš prebrala?

Ž: A zdej?

M: Ja, js bom pa kavico skuhal. (odide z odra, ropot pripravljanja kave)

Ž: (vzdih) Okej.

Premor.

M: Naglas jo preber.

Ž: *(vzdih, se dvakrat odkašlja, počasi bere)* Moja lepa vrtnica... rožica ti... si v mojem srcu vedno bila... in moje srce... vedno bo tolklo záte...zaté... ker tvoje oči... o... so zelenomodre... kot *(premolka)*

M: *(hkrati, malo pred njo)* biseri.

Ž: *(hkrati, malo za njim, z nejevero)* biseri.

M: *(veselo, upajoče)* A ti je všeč?

Ž: *(kratek premor)* Hvala. Zelo mi je všeč.

M: Uf, sem se bal, da ti ne bo.

Ž: *(ne najbolj resnicoljubno)* Ma, dej, super je.

M: Ane?

Moški vstopi z ročko kave.

Ženska dvigne skodelico proti njemu:

Ž: A mi daš mal kave?

Odpije požirek, moški odloži ročko na mizo in leže na zofo poleg nje. Ona nadaljuje, nagovarja občinstvo:

Ž: No, tale je bila ena boljših. Lepo prosim, pomagajte mi. Fant je krasen, res krasen človek, ampak počasi začnem izgubljam spoštovanje do njega zaradi teh bedastih pesmi. Kaj sem mu sploh rekla! Tako mi je žal.

***** PRVO LOČILO MED GLASBO *****

Med ločilom Moški leže poleg Ženske. Zehanje, prebujanje.

M: Dobro jutro, ljubica.

Ž: *(zaspano)* Mmmm, jutro.

M: Kako si spala?

Ž: Mmmm. Kar v redu. Uf, kolk je že ura.

M: (*vstane, vzame ročko s kavo, pomirjujoče*) Sej je nedelja. (*sede k njej, ljubeče*) Kaj bi rada delala dons?

Ž: A greva kam?

M: Najprej te bom pocrkjal... Evooo, kavica v postelji...

Premor.

Ž: (*šibko*) O, hvala. Kolk je lepa tale rožica...

M: Mhm.

Ž: Spet je listek.

M: (*ponosno*) Mhm.

Premor.

M: A boš prebrala?

Ž: Tibor... lubi.. ti se tolik potrudiš zame... (*se odkašlja, vzdihne*) Lepota si ti... kot reka, ki čez kamen teče... o... ljubica moja... kako te rad imam... vse ti dam. Khm.

Premor.

M: (*zagnano*) No, dej še drugo kitico.

Ž: Orel se je... iz neba spustil... in okoli moje glave... krog naredil... V knjigi spomina... si ti... moja ženska edina.

Premor.

M: (*ponosno*) Mhm.

Ž: Joj, kr mal kriva se počutim... res ti ni treba čist vsak dan pesmice napisat.

M. (*ganjeno*) Oooo, zate vse.

Ž: Lej... joj... kako naj ti to povem...

M: (*veselo, ponosno*) Mam tud eno dobro novico.

Ž: Aja?

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

M: Ja, veš, sem prijatlu pokazal te stvari...

Ž: Katere stvari?

M: Ja, to, poezijo. Borutu... Unmu, k ma avtoprevoznštvo, dvejset šleperjev.

Ž: (*osuplo*) Aha?

M: Ja, ful se mu zdijo dobre.

Ž: (*osuplo*) Aja?

M: Ja. In veš, kaj (*vznemirjeno*)... On in brat in še dva sošolca z avtoličarske majo bend.

Ž: (*osuplo*) Aja?

M: Ja. 'Nora harmonika'.

Ž: (*osuplo*) Aha?

M: In me je vzel za tekstopisca!

Premor.

M: A si kej vesela?

Ž: (*zavzdihne*) Tibor...

M: Zdej ti bom js besedila pisal, on bo pa še muziko zraven dal!

Ž: (*z rahlim obžalovanjem*) Tibor...

M: (*rahlo užaljeno*) Lohk bi mi čestitala. Js teb čestitam, ko nardiš izpit.

Ž: Oh, Tibor.

M: Kaj, a se ti ne zdi super? Mogoče bomo izdal CD!

Ž: (*obupano*) O, moj bog!

M: Kaj?

Ž: Tibor... lepo te prosim... ne vzet za slabo...

M: (*jezno*) Ni ti prov.

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

Ž: Ne gre za prav ... Ni mi... Ni mi všeč...

M: Kako ti ni? Sej si ti to hotla.

Ž: *(vzdih)* Ja, samo ne čist tko.

M: Do zdaj ti je blo pa okej... *(užaljeno)* Al kaj?

Ž: Joj, veš... ti tvoji verzi... niso čist... mislim... to v bistvu ni poezija... *(se odloči)* vsaj zame ne.

M: Veš kaj, ti si en snob.

Ž: *(z obžalovanjem)* Najbrž res.

M: *(očitajoče, zagrenjeno)* Sam ti si pametna. Sam ti. Jst sm pa idiot. Misliš, da ne vem, da nisem opazu?

Ž: *(vzdih)*

M: *(užaljeno)* Sam za fuk me maš... pa da ti avto pošraufam.

Ž: *(jezno)* Ah, dej, ne pretiravaj.

M: Ves čas me ponižuješ. Nikol nisem zadost dober...

Ž: Zdaj se pa že mal sam seb smiliš.

M: *(jezno)* Zdej ti bom pa js neki povedou. Sem se odloču. Tam v bendu je ena pevka, k prav, da so ji moje pesmi všeč.

Ž: *(sarkastično)* No, pol sta pa za skupaj, ane?

M: *(poln zamere)* Ja. Tko da grem. Pa oba avta bom vzel. Oba.

Ž: Prav. Lej... žal mi je, da sem te prizadela. Nisem namenoma. Res.

M: Jebi se, krava. Sploh ne vem, kako sem ti lahko vse tiste lepe stvari pisal.

Moški odvihra z odra. Prizor zamrzne.

*** DRUGO LOČILO MED GLASBO ***

Zehanje, zvoki prebujanja. Moški pride do zofe, z ročko kave v roki.

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

M: Dobro jutro, ljubica.

Ž: (*zaspano*) Mmmm, jutro.

M: Kako si spala?

Ž: Mmmm. Kar v redu. Uf, kolk je že ura.

M: (*pomirjujoče*) Sej je nedelja. (*ljubeče*) Kaj bi rada delala dons?

Ž: A greva kam?

M: Najprej te bom pocrkjal... Evooo, kavica v postelji...

Ž: O, hvala. Kolk je lepa ta rožica... (*veselo*) A dons pa ni pesmice?

M: (*skesano*) Joj, ni mi znesl. Veš, sm dobil eno veliko naročilo za popravila...

Ž: Ja, saj ni panike... Lepo, da si dobil naročilo.

M: Ma, sori.

Ž: Ne, je že v redu! Lej, saj si mi tolk napisal...

M. Veš, jaz bi ti še.

Ž: Ma, ne, je že v redu, res. Od poezije se ne da živet. Noben pesnik se ni imel fajn, veš.

M: Ja, sej jst nisem pesnik. Jst sm avtomehanik.

Ž: In to dober. Ane. No, sej ne da se jaz kaj spoznam na avte...

M: (*strastno, zapeljivo*) Ampak znam tud druge reči pošraufat... Mmm? A? (*jo poljublja, otipava*)

Ž: (*presenečena, vznemirjeno*) Uuuu! (*z užitkom*) Mmmm, jaaaaaa.

M: Pa fejest orodje mam!

Ž: (*v smehu*) Ja, to pa! Boljš kot od Ikee.

M: (*strastno, zapeljivo, jo poljublja*) Mislm, da je tu nujno treba en servis narest...

Ž: A misliš?

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

M: Ja, mislim... Najbolš, da se kr lotm...

Se smejeta in poljubljata. Zatemnitev.